

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

CABARDOUCHE

Volkse tragikomedie in zes taferelen

door

1880

Jack Staal

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3081

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CABARDOUCHE* op te voeren moet de naam van auteur *JACK STAAL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/023

ISBN 978-90-385-11511

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Jack Staal

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren – Fig.)

BRIGITTE, prostituee
 BABETTE, travestie
 ALOIS, wijkagent
 VICTOR, pooier
 MARIA, jonge prostituee, nieuw in het vak
 LAURA, prostituee, buurvrouw van Brigitte
 FRED, ex van Brigitte

Figuratie en/of kleine rollen

Dronken man
 Oude man
 Duitse man
 Lodewijk
 Gehandicapte man
 Meisje

De mannelijke kleine rolletjes kunnen eventueel door één of twee personen worden gespeeld. Die van het meisje kan gecombineerd worden met de rol van Maria.

KORTE INHOUD

Iedereen die al eens ooit na een avondje stappen met een groep vrienden in de omgeving van de rosse buurt is beland weet dat er wel wat te beleven valt in de plaatselijke cafeetjes. Ambiance verzekerd aan 't kantje. Hoertjes, pooiers, travesties, zeelui en andere meestal beschonken fuifgangers vormen er het decor voor een wereldje op zich. Voeg daarbij nog de bonte mengeling van nationaliteiten, rassen en culturen en je weet dat er een aardig stukje kan afgelachen worden in dit afgebakende stadsgedeelte. Vergis u echter niet. Achter die lachende façade gaan meestal enorme tragedies en criminele activiteiten schuil die het daglicht zo veel mogelijk schuwen. Vrouwenhandel, drugstrafiek, gokkartels en andere malafide praktijken zijn schering en inslag in deze op het eerste zicht erg plezante wijk. 'Cabardouche' schetst het dagelijkse leven van Brigitte, een ietwat ouder wordende raamprostituee die de branche liefst zo snel mogelijk zou willen verlaten. Iets wat op het eerste zicht makkelijker gezegd lijkt dan gedaan.

EERSTE TAFEREEL

(Avond. Brigitte zit voor haar raam. Een stomdronken man komt tevoorschijn en begaapt haar van boven tot onder, hierbij zijn tong op veelzeggende manier over en weer bewegend. Uiteindelijk vraagt hij op mimische wijze wat het zoal moet kosten. Brigitte steekt een vinger op.)

MAN : *(roept grijnzend)* Ene euro?

BRIGITTE : Honderd euro!

(De man geeft ontstemd te kennen dat ze wel gek moet zijn.)

Saluut zot!

(Brigitte neemt een spiegelkje en controleert haar make up. De dronken man die op zijn stappen is teruggekeerd tikt op de ruit, geeft nogmaals te kennen dat ze stapel is en verdwijnt weer.)

(tegen publiek) 't Is kalmkes vanavond. Maar da's normaal tussen kerst en nieuwjaar. Want dan zitten ze thuis, de meeste schuinsmarcheerders. De echte koningen van de rosse buurt. In de zetel naast hun vrouw. Met hun kemelharen sloffen aan en een warme chocomel in hun hand. Of ze gaan er mee naar 't toneel. Want dat schijnt tegenwoordig ook "een place to be" te zijn voor gelukkig getrouwde mannen die hun vrouw eens willen uitlaten. En als ze dan om vijf na den twaalven thuiskomen met hunne wreed contente schat, die ze halfzat gevoederd hebben zodat ze voor ene keer eens gene koppijn zou hebben, dan gaan ze hunne passionele numero nog eens overdoen. Dezelfde afgestompte numero de ze nu al jaren aan een stuk doen. Een paar minuten tijdrijden en de zaak is af. En in den donkere hé... Met een gestreepte flanellen pyjama aan. Onder een pasgewassen donsdeken. Met een groot geborduurd bambieke erop. Dat van madame niet mag verschuiven of ze ligt weer met haar eksterogen bloot.

En direct daarna wordt er dan gesnurkt. Zo zwaar gesnurkt zelfs dat hij er niet van in slaap kan geraken. Dus ligt hij wakker, de doodbrave katholieke huisvader. Uren en uren aan een stuk ligt hij wakker. Onbevredigd. Niet voldaan. Oh ja, zijn lijf is leeg, dat wel. Maar zijne geest zit nog vol. Vol met billen, vol met borsten, vol met...

En zwaar zweetend onder dat bambieke begint hij te fantaseren. Te fantaseren over gekleurde tanga's, te fantaseren over zwarte netkousen, te fantaseren over vulgaire standjes.

Maar vooral te fantaseren... over de maandag die gaat komen.

(Gaat voor het publiek staan en viseert de mannen.)

Ja want ik ken ze. De uitslovers die zogezegd dikwijls moeten overwerken. De mannen die zogezegd met de nacht staan maar eigenlijk een dag verlof gepakt hebben. Ik kan ze er zo uithalen. Eén voor één. Ik zie ze hier alle weken schichtig langs de gevels sluipen, de eendagsmacho's. Die weggedoken in de kraag van hunnen daim frak.¹ Geil glurend naar de vitrines en bronstig op zoek naar een prooi die ze kunnen bespringen. Dat zijn ze, de vaste abonnees van 't kantje.

(Zet zich terug voor het raam. De dronken man komt weer in beeld. Ditmaal met een cervelaatworst in de hand die hij op en neer laat wippen.)

Da's weer een bediende die van een eindejaarsfeestje komt daar moogt ge zeker van zijn... Eerst is hij daar een paar uurkes den bazenpoeper gaan uithangen en nu wil hij er hier nog een staartje komen aanbreien. *(Tegen man)* Allez hoe zit het nu feitelijk maatje?! Zoekt gij hier nog iets op te doen of wat?!

MAN : Ik kom! *(Verdwijnt uit beeld maar direct terug.)* Ik kom hé.

BRIGITTE : *(tegen publiek)* Nu gaan we hier weer iets meemaken zenne.

¹ jas

MAN : *(komt al zingend op)* Ik zie hele grote bloemkolen, bloemkolen, bloemkolen. Ik zie hele grote bloemkolen... *(Kijkt naar haar borsten.)* Ja, dat ziene kik! Hé schat... Doet ge er euh... Doet ge er niet wat af?

BRIGITTE : Mateke, ge zijt hier niet op de rommelmarkt hé.

MAN : Nee, zoiets heb ik op de rommelmarkt spijtig genoeg nog niet op de kop kunnen tikken, da's waar. Maar ja, 't is crisis hé.

BRIGITTE : Crisis of geen crisis. Honderd euro. Te pakken op te laten.

MAN : *(Bukt en probeert onder haar rok te kijken.)* Zeg, maar gij zijt toch gene vent zeker hé? Want ik heb ooit op den tv zo eens een farceke gezien en euh... *(kijkt weer naar haar borsten)* Die had ook een koppel ferme konijnen achter haren draad zitten maar euh...

BRIGITTE : Nee, ik ben gene travestie. Ik ben een vrouw. Allez, hoe zit het? Honderd euro, te pakken of te laten.

MAN : Tja... *(wil naar haar borsten grijpen)* Pakken dan maar zeker?

BRIGITTE : *(weert hem af)* Hola. Boter bij de vis hé schat.

MAN : Boter?

BRIGITTE : Centjes lieveke, centjes.

MAN : Ah... centjes... *(Haalt zijn portefeuille uit zijn zak en draait zich wantrouwend om.)* Pas op hé, want ik ken jullie. *(Geeft haar na enig gerommel een briefje)* Hier zie, hier hebt ge uw honderd euro.

BRIGITTE : *(geeft het terug)* Dat zijn er tweehonderd.

MAN : Tweehonderd? Wel gij se godverdommese... *(mompelt)* Ik zeg het hé, als ge jullie niet in de mot houdt hé... *(verwisselt het)*

BRIGITTE : Zijt blij da'k zo fair ben of ge had vandaag voor niks gaan werken.

(Brigitte doet de deur op slot en sluit de gordijnen terwijl de man ondertussen zijn broek laat zakken.)

Héla, 't is hiernaast te doen hé chérie. Hang uw kleren maar al aan de kapstok en leg uw handen maar wat op de radiator. Ik ben er direct. Tussen haakskes, ik heet Brigitte.

MAN : *(Schuifelt met zijn broek op zijn schoenen de aanpalende kamer binnen.)*

Brigitte... Brigitte met de dikke tit.

BRIGITTE : Die feestvarkens kwamen er vroeger bij mij niet in, dat kan ik u wel vertellen. Maar ja, als ge zo stilletjesaan in de herfst van uw leven komt dan hebt ge ze niet meer uit te kiezen. Ge moet tenslotte leven. En liefst luxueus leven. En ik heb dan een dochter die volgend jaar naar de universiteit gaat. En da's ook niet goedkoop zenne, dat kan ik u wel verzekeren. Maar dat trek ik mij niet aan. Dat mag geld kosten. Dat kind haar toekomst is mij meer waard dan alle poen van de wereld. Die gaat een positie krijgen waardat haar moeder alleen maar eens van kon dromen. Daar zullen ze mevrouw tegen zeggen als 't zover is. en daar zal k'ik voor zorgen. Ik alleen. Gegarandeerd. Ik mag er bij dood vallen als 't niet waar is.

Want zeg nu zelf, waar doet ge een job als dit anders voor? Niet om mee uit te pakken hé, dat zeker niet. Want diezelfde flierefluiters die dat hier 's nachts "mon amour" in uw oor komen zeveren durven den anderen dag nog niet meer in uw ogen zien als ge ze toevallig tegen 't lijf loop. Ja, en als ge nog jong en knap zijt dan trekt ge u dat allemaal nog zo hard niet aan, dat ge in feite een paria zijt. Ge verdient geld als slijk dus dat maakt veel goed. Toen da'k pas begon stonden ze hier op straat aan te schuiven zoals bij den bakker voor ne verse pistolet. Den ene zijn bretellen waren nog niet goed opgetrokken of en den andere zijn tirette was al naar beneden geritst. Ik moest om 't half jaar een nieuwe matras kopen, dan weet ge genoeg zeker.

Maar da's voorbij. De jaren laten hun sporen na. En 't is in deze branche zoals in de sport hé. Keihard. Als ge te oud wordt dan moet ge eraf, zo simpel is 't. Dan wordt ge afgeschreven. Zelfs in de officieel statistieken. Dan hebt ge opgehouden te bestaan. Want ge hebt geen recht op sociale voorzieningen als prostituee zenne. Nog niet bekan. Pensioen? Hu! Dat kunt ge wel op uwen buik schrijven. Het oudste beroep ter wereld maar d'r is nog altijd niks voor voorzien. Een opendeurdag ieder jaar ja en dan hebt ge 't gehad. Pas op, een braaf meisje zenne, die Patsy Sorensen, en ze bedoelt het goed. Maar 't blijft ne kajotter hé, en dat zal nooit niet veranderen.

(Hevig gesnurk uit de aanpalende kamer.)

Verdomme, 't is niet waar hé. *(Gaat de kamer binnen, off.)* Zeg kameraad, wat komt gij hier feitelijk doen? Slapen of vogelen?

MAN : Hé?

BRIGITTE : Kom eens hier, kom.

MAN : Héla, wat zijt ge van plan?

BRIGITTE : Zonder een Engels frakske komt ge bij mij niet binnen schat. En blijft gij maar schonekes op uwe rug liggen of ge kotst hier subiet heel den boel nog onder. Ge zou den eerste niet zijn.

MAN : Jamaar ik wil uw grote bloemkolen zien.

BRIGITTE : Jot, gij denkt dat ik hier voor dat onnozel briefke van honderd euro nog een ongelofelijke striptease ga weggeven ook zeker. Blijft maar kalmkes liggen zie, en doe uw ogen maar dicht, dan zijt ge er zo vanaf.

MAN : Jamaar...

BRIGITTE : Allez zijn w'r?

(Luid en hevig gepiep van het bed.)

MAN : Hé, is dat nu al gedaan?

BRIGITTE : Ik vrees van wel ja.

MAN : Maar ik wou nog en ongelofelijke numero doen!

BRIGITTE : Dan zult ge morgen toch eens moeten terugkomen schat ik, want uwe Rambo is zo te zien danig van zijn zelve gevallen.

MAN : Maa...

BRIGITTE : Als ge uw eigen wilt wassen, daar is de pompbak. *(op)* Maar durf er niet in te pissen hé! *(Tegen publiek terwijl ze de gordijnen open trekt en de deur ontgrendeld.)* Da's een jongman, dat zag ik direct. Sportkousen tot juist onder de knie, een onderbroek die zeven maten te groot is en een orgasme dat een halfuur te vroeg komt. Vooral dat laatste is heel interessant voor mij natuurlijk. *(Ze controleert haar make up.)*

MAN : *(komt slordig aangekleed binnen.)* Zeg schat, een donkere Leffe hebt gij niet op 't schap staan zeker?

BRIGITTE : De show is over loe. Trekt gij de deur goed dicht als ge buiten gaat?

(De man gaat ontstemd en al mompelend buiten, tikt tegen de ruit en steekt zijn middelvinger op.)

MAN : Vuil hoer!! *(verdwijnt)*

BRIGITTE : *(tot publiek)* Ik had dat briefke van tweehonderd euro om mijnen bil moeten slagen.

(Laura komt op, onfrisse buurvrouw die constant kauwgum kauwt. Ze blijft in het deurgat staan.)

LAURA : Birgit, hebt gij nog capoten?

BRIGITTE : Laura, zijt ge er weer? Da's nu alle dagen hetzelfde met u! Dan hebt ge dit niet, dan hebt ge dat niet! Dat begint zo stilletjesaan mijne nestel uit te hangen zenne, denk eraan!

LAURA : Jammaar, dit is een noodsituatie hé Birgit. Er ligt ne klant op mijn bed met ne vlaggenstok van hier tot ginderachter en ik kom tot de constatacie dat al mijn capoten opgebruikt zijn.

BRIGITTE : Dan wast ge er maar ene uit!

LAURA : 't Is al goed juffra, 't is al goed! Ge moet me zo niet attakeren! Zeg! Jan m'n gat ook al! *(Af en direct terug op.)* En ge moest erin stikken, in uw capot weet ge dat?

BRIGITTE : *(tot publiek)* Met de die als gebuur, daar heb ik ook den hoofdvogel mee afgeschoten. *(Neemt gsm en toetst nummer in.)* Natalieke? 't Is de mama hier hé. En hoe is 't mijne schat? Ja ik weet dat het al laat is om nog te bellen maar ik heb weeral moeten overwerken. Tja, dat gaat zo als ge verantwoordelijk zijt voor een transitmagazijn hé. Ge denkt dat ge gedaan hebt en dan komt er ineens nog ene wat lossen. Maar hoe is 't voor de rest? Want ik heb wel veel aan u gedacht zenne, met Kerstmis. Hoe, da's zo eens iets anders? Natalie, da's

niet fair hé. Ge weet goed genoeg da'k niet liever zou hebben dan dat ge bij mij kon komen wonen. Maar met een job als die van mij is dat gewoonweg niet te doen. Ik sta bijna altijd met de nacht. Maar gaat het een beetje samen met uw vader?... Nee dat zeg ik niet hé Natalie... Maar 't is toch normaal dat ik als moeder een beetje ongerust ben... Ik bedoel... Een man alleen is een man alleen, en uw vader is nu niet direct iemand die euh... Die wat?... Awel euh... Zeg, en op school? Ook alles in orde?

Ja, ik weet dat ge een bloedhekel hebt aan dat internaat maar 't is nu toch weeral verlov en binnen een half jaar dan zijt ge er definitief weg. Weet ge wat? Laat ons morgen nog eens afspreken. Hé? Da's zo lang geleden. Ik kom u morgenmiddag ophalen bij uwe pa en dan kunnen we samen eens naar den dierentuin gaan. Juist zoals vroeger... Maar waarom wilt gij dat nu niet meer Natalie? Ge zult waarschijnlijk nog slapen morgenmiddag? Wat gaat ge vanavond doen? Met uw vriendin naar een discotheek? Jamaar, voor in die Carré rond te hangen daar zijt ge met uw zeventien jaar eigenlijk nog wel een beetje te snottig voor hé meiske! Ja, ik weet dat ge geen kind meer zijt maar... We kunnen mekaar toch nog eens zien enfin! Ik mis u zenne! Mist gij mij dan niet?... Natalie?... Natalieke? *(Het gesprek is duidelijk onderbroken. Tot publiek.)* Ze heeft het euh... Ze heeft het nogal druk, ons Natalie.

(Babette op, een travestie. Ze beweegt zeer moeizaam en heeft een pijnlijke grimas op haar gezicht.)

BABETTE : Brigitte.

BRIGITTE : Ah Babette. Wat nu? Moet gij op dit uur eigenlijk niet achter den toog staan van den Travestie?

BABETTE : Ik kan niet tappen vandaag meiske, ik kan niet. Met den beste wil van de wereld niet. Tegen den baas heb ik het daarstraks ook gezegd. Heel voorzichtig natuurlijk. Ik zeg Tony ge moet mij pardonneren, maar vandaag gaat het efkes niet.

BRIGITTE : En?

BABETTE : Bluspoeder was hij.

BRIGITTE : Ja dat zal wel. Den Tony kennende. Zijn pollekes hingen toch weer niet te los?

BABETTE : Neenee, afgerammeld heeft hij mij deze keer niet. De omstandigheden in acht genomen is hij voor zijn doen in feite nog vrij kalm gebleven. Hij heeft alleen maar een asbak tegen de muur gegooi, da's al.

BRIGITTE : Zeg maar wat hebt ge dan eigenlijk aan d'hand?

BABETTE : Och zwijg pruim, want als ik eraan terugdenk dan krijg ik nog altijd scheuten tot tussen mijn tenen. Ik heb deze namiddag mijnen derriere laten ontharen. Met warme was, dan weet ge 't wel zeker.

BRIGITTE : Ai!

BABETTE : En ze hadden die was dan per ongeluk heet gemaakt in plaats van warm.

BRIGITTE : Aiai!!

BABETTE : Ja dat moogt ge wel zeggen, aiai! Dat ziet eruit zenne, daar vanachter. Mijn poep is precies zo ne rode paprika. Een baviaan zijn gat is er niks tegen. Ik kan niet gaan, ik kan niet zitten en ik kan niet liggen. Hoe dat ik deze nacht ga moeten slapen dat weet ik niet. Ik vrees da'k heel den tijd schuinsweg tegen de ingemaakte kast zal moeten hangen.

BRIGITTE : Als ge per se een vrouw wilt zijn dan moet ge de miserie van dat ras erbij pakken hé schaaap.

BABETTE : Ik weet het kind, ik weet het. Maar op momenten zoals nu denk ik er soms toch 't mijn van. Ik kan zelfs mijne gaine niet verdragen. Zeg, maar wat scheelt er met u?

BRIGITTE : Wat?

BABETTE : Gij ziet er ook een beetje depri uit vind ik.

BRIGITTE : (*Zet zich in het tweezitje.*) Och...

BABETTE : Een degoutant klantje aan d'hand gehad?

BRIGITTE : Nee, dat is 't niet.

BABETTE : Of hebt ge weer met uw dochter gebeld? (*geen reactie van Brigitte.*) Tegen mij kunt ge daar altijd over klappen, dat weet ge toch hé lieveke.

BRIGITTE : Ik weet niet wat dat is met mijn dochter, Babette. Toen ze nog klein was had ik daar zo ne goede band mee, maar sinds dat ze zo wat ouder is...

BABETTE : Och, dat waait wel over. Da's de puberteit!

BRIGITTE : Ik weet het niet.

BABETTE : Jaweeel!

BRIGITTE : Ze maakt me niks anders dan verwijten. Ze laat mij constant voelen da'k en slechte moeder ben. Een moeder die haar kind in de steek heeft gelaten. En ze heeft waarschijnlijk nog gelijk ook.

BABETTE : Maar dat moogt ge toch niet zeggen druif! Ge hebt er toch alles voor gedaan wat ge kon.

BRIGITTE : Ja, ik weet dat Babette, maar dat weet zij niet hé.

BABETTE : En daarbij, met schuldgevoelens lost ge dat niet op zenne. En da's iets dat ik kan weten, want ik ken dat. Gij hebt schuldgevoelens tegenover uw dochter en ik heb schuldgevoelens tegenover mijn moeder.

(Alois de wijkagent op.)

ALOIS : Controle! *(lacht)*

BABETTE : Och nee, hier hebt ge die flauwe plezante klakkendrager weer!

ALOIS : Dag Brigitje.

BRIGITTE : Dag Alois.

ALOIS : *(Slaat Babette op haar achterste.)* Dag lekker stuk!

BABETTE : *(Grijpt naar de pijnlijke plek.)* Aaaaah! Onnozele fomp!

ALOIS : Wat krijgen we nu?

BRIGITTE : Ze heeft haar vanachter een paar haarkes laten wegbranden...

ALOIS : Och zo. En hebben ze dat met een roofingbrander gedaan? *(lacht)*

BABETTE : Ja, maak er maar een zottekesspel van, 't is nog niet erg genoeg zo!

BRIGITTE : Zeg Alois, maar wat een eer van u nog zo laat langs de straat te zien paraderen. Da's toch ook niet van uw gewoonte.

ALOIS : 't Is de van de moetes meiske, 't is van moetes. Anders zat ik nu al wel in mijne relaxzetel naar de Sound Of Music te gapen daar moogt ge zeker van zijn. *(Sarcastisch)* Maar de plicht roept hé.

BABETTE : De plicht? Hebt hij ook al plichten?

ALOIS : Vandaag spijtig genoeg wel ja. Ge zult toch al wel gehoord hebben wat er deze namiddag gebeurd is op 't Falconplein?

(Brigitte noch Babette reageren.)

Om vijftien uur vierenvijftig hebben ze daar een Rus in frenne geschoten hé. Plezant zenne. Konden ze dat nu geen drie straten verder doen dan was ik er vanaf. Maar neeje, doen ze dat potverdekke in 't midden van mijne rayon. Ze hebben hem afgeknald in numero vier op het derde verdiep. Twee punt dertigers tussen zijn ogen van op een meter. En dat terwijl dat hij op 't wc zat.

BABETTE : Allez, dan kon hij van de schrik in ieder geval al niet in zijn broek schijten.

ALOIS : Hij zag er anders niet fris uit heb ik horen zeggen. Volgens die gasten van de gerechtelijke hingen zijn hersens tot in de pingels van den plaffonier...

BABETTE : En nu hebben ze inspector Clouseau opgetrommeld om heel die affaire op te lossen?

ALOIS : Ze hebben miljaardedju heel den dienst opgetrommeld. Van boven tot onder. Iedereen is er mee bezig. Onder druk van de politiek naar 't schijnt. Ja, zo een dooie kozak met een paar gaten in zijne voorgevel dat trekt niet direct veel toeristen aan tijdens de feestdagen hé. Getuigen moeten we hebben zegt die voze onderzoeksrechter. Getuigen. En omdat ik als wijkagent de voornaamste patriotten hier in de buurt zo wat ken, moet ik nu god en klein pierke zijn deur platlopen om te gaan vragen of dat ze niets gehoord of gezien hebben. Overuren van den hond zijn voeten natuurlijk. Ik heb mijn eigen nog nooit zo belachelijk gevoeld.

BABETTE : Ah nee? Da's straf.

ALOIS : Precies of ge gaat hier aan 't kantje ne getuige vinden. Van dat woord alleen al krijgen ze schimmel onder hun armen. Ze zijn allemaal zo blind als een mol en zo doof als een pot als 't er op aan komt. En als er dan toch ene zou durven getuigen dan zou ik toch d'eerste weken maar geen kakske gaan doen als ik van hem was. Want we weten hier allemaal goed genoeg wie dat er achter zit hé, achter dat grapke. Daar hebt ge geen getuigen voor nodig. Ik moet zelfs zijne naam niet noemen. Alleman kent hem.

BABETTE : Ah ja?

ALOIS : Ja, speelt nu niet met mijn knitsen hé meiske. D'r zit ik al te lang voor in de stiel zenne. Er is hier tegenwoordig maar ene grote patron in de rosse buurt...
En da's de Victor. Of niet soms?

BRIGITTE : (*Verlegt snel het gesprek en gaat aan de bar een glas inschenken.*) Euh...
Een witteke?

ALOIS : Ge weet da'k eigenlijk niet drink tijdens mijn uren hé manneke.

BRIGITTE : Ja dat weet ik Alois, maar dit zijn overuren hé.

ALOIS : (*Kan niet snel genoeg aan de bar zijn.*) Ja en da's iets anders hé Brigitje!
(*lacht*)

BRIGITTE : Apropos, hoe is 't kerstfeestje afgelopen bij u thuis. Was 't gezellig?

ALOIS : Awel Brigitje, het was niet alleen gezellig, het was zelfs ongelofelijk. Want ik heb dit jaar van mijn vrouw de schoonste cadeau gekregen da'k al ooit in heel mijn leven met Kerstmis heb gehad.

BABETTE : Een nieuwe kop?

ALOIS : Zie, en als ik eraan terugdenk dan krijg ik weer terug de tranen in mijn ogen zie.

BRIGITTE : Was 't dan zo speciaal?

ALOIS : Awel Brigitje... Om...

BRIGITTE : Momentje!... (*Gaat snel haar gordijnen sluiten.*) Vertel voort Alois!

ALOIS : Ja, waar was ik nu gebleven? Haja, Kerstmis! Awel Brigitje, om twaalf uur duwt ons Barbara ineens een glas cider in mijn hand en ze zegt zo heel conjuus tegen mij... Alois, zegt ze, gaat eens voor de kerstboom staan. Ik denk wat krijgt ze nu? Hé, want dat is nu niet direct iets dat ons Barbara alle dagen aan mij vraagt hé. Gaat eens voor de kerstboom staan.

BABETTE : Nu gaat dat nog, maar in de zomer zal dat zeker niet zoveel voorkomen.

ALOIS : Dus ik denk in mijn eigen... Ik denk... Wat krijgt ze nu?

BRIGITTE : (*ongeduldig*) Ja en wat kreeg ze dan Alois?

ALOIS : Ze komt naar mij Brigitte, ze kijkt recht in de puttekes van mijn ogen en ze zegt... Proficiat Alois... Ge gaat vader worden.

BRIGITTE : 't Is niet waar!

ALOIS : (*trots*) Jawel.

BABETTE : Gij, vader?

ALOIS : Ikke ja.

BABETTE : Hou oud zijt gij?

ALOIS : Eenenvijftig.

BABETTE : Eenenvijftig? Dan wordt ge gene vader, dan wordt ge eigenlijk al overgrootvader!

BRIGITTE : Babette! Hoe oud is uw vrouwke Alois?

ALOIS : Vijfenveertig.

BRIGITTE : Dan gaat dat nog juist.

ALOIS : Dat gaat nog juist hé Brigitje?

BABETTE : Juist maar hé.

ALOIS : Alles hebben wij geprobeerd om een kind te krijgen... Alles. Meer dan vijftwintig jaar zijn wij daarvoor in gang geweest, ikke en ons Barbara.

BABETTE : Toch niet aan één stuk?

ALOIS : Hormonenkuren, kunstmatig 'insimulatie'... Ge kunt het niet opnoemen of we hebben het geprobeerd. D'r waren zelfs dagen bij dat we 't zes keren per dag deden. Ik reed er zelfs voor over huis onder 't schaft. En om er zeker van te zijn dat er toch maar gene 'spermazotoiet' verloren zou gaan bleef ons Barbara soms nog meer dan twintig minuten op hare kop staan als we gedaan hadden. Die moest niet anders doen als aspirinnekes pakken tegen de migraine. En nu is ze ineens een paar maanden in verwachting se... Zonder da'k er eigenlijk aan geweest ben.

BRIGITTE : Weet ge al wat het gaat worden?

ALOIS : Een meiske.

BRIGITTE : Een meiske? Da's 't schoonste dat ge kunt hebben.

ALOIS : Ja en 't is een schoontje zenne, echt waar.

BABETTE : Hoe kunt ge dat nu al weten?

ALOIS : (*fier*) Omdat ik er een foto van heb tiens.

BABETTE : Een foto?

ALOIS : Jaja, hier zie, hier zie! (*toont foto*) De gynaecoloog heeft hem gemaakt met zijnen dinges... Met zijne... Allez, hetgeen dat ze in de bergen ook hebben.

BRIGITTE : In de bergen?

ALOIS : Met zijne echo. Hij heeft die foto getrokken met zijne echo. Exclusief.

Rechtstreeks vanuit ons Barbara haar baarmoeder.

BABETTE : Ja, vanuit haar keel zal dat niet gaan natuurlijk.

ALOIS : Hier zie, dat is ze zie, ons Sandrinneke zie.

BABETTE : *(Tuurt op foto)* Waar?

ALOIS : *(wijst)* Awel daar zie! Ziet gij dat nu niet? Dat is haar koppeke zie.

BABETTE : Ochot, is da ne kop, dien boebel?

ALOIS : En dat zijn de vingerkes. En de teentjes. Ja, en ze heeft ze alle vijf zenne.

BABETTE : Het feit dat ze ze alle vijf heeft maakt het nog moeilijker om te geloven dat het er eentje van u is...

ALOIS : Vind ge niet dat ze wat op mij trekt Brigitje?

BRIGITTE : Da's nu moeilijk te zeggen zenne, Alois.

BABETTE : Ha ja, want zij heeft geen klak op hé.

ALOIS : Als ik op 't ogenblik niet aan 't werken was hé, awel dan zou ik nu de gelukkigste mens op de wereld zijn.

BABETTE : Ik zou ook heel graag kinderen hebben.

ALOIS : *(lacht)* Gij? Hoe gaat gij dat doen?

BABETTE : Hoe? Hoe gaat gij dat doen?

ALOIS : Ja, langs uw gat komen die klein mannen er niet uit hé Babette. *(Lacht nog harder.)* Hé Brigitje, ze zou nogal moeten persen!

BABETTE : Ik zou er toch eentje kunnen adopteren hé.

ALOIS : *(Blijft er bijna in.)* Adopteren? Nu gaat ge er helemaal een kar over. Als gij voor die adoptiecommissie moet verschijnen hé, dan zullen ze die voorzitter toch ook op slag een aspirinneke moeten geven schat ik.

BABETTE : En vindt gij dat fair misschien? Hé? Ik kan er toch ook niet aan doen dat ik als vrouw geboren ben met het lijf van een vent.

ALOIS : Ja, onze lieven heer heeft wel voor een paar eigenaardige bokkensprongen gezorgd in de natuur, dat moet ik toegeven.

BABETTE : Onze lieven heer, onze lieven heer. Als ik die lieven heer van u één van de dagen moet tegenkomen hé, dan zal ik mijne rode paprika eens twee minuten tegen zijnen neus duwen, weet ge dat?! *(Wil naar de deur.)* En durf weer niet

op mijn kont te slagen zenne of ik zal u ook eens een paar eigenaardige bokkensprongen laten maken! (*af*)

ALOIS : Amai, die is precies ook rap in hare keutel gebeten de laatste tijd.

BRIGITTE : Och, ge moet ze maar laten doen Alois. In haren toestand is 't leven ook niet altijd rozengeur en maneschijn...

(*Geluid gsm. Brigitte neemt op.*)

Hallo? Nee ik ben niet bezig. Ja ik weet dat mijn gordijn al een tijd dicht is maar ik heb een time-out gepakt. Voor wat is 't? Mij spreken? Waarover? Business? Ja, kom dan maar binnen hé. (*Duwt af*) Ik denk dat ge nu beter efkes een ander straatje uitzoekt om te gaan buurten Alois want ik krijg nogal een hoogstaand figuur over de vloer.

ALOIS : (*Zet zich al lachend in de houding.*) Toch koning Albert niet zeker?

BRIGITTE : Victor.

ALOIS : Victor? Zeg Brigitje, daar gaat gij toch geen zaken mee doen hoop ik, met die gangster. Die gast da's crapuul van 't zuiverste soort, dat weet ge toch hé.

BRIGITTE : Ik ken zijn vossenstreken goed genoeg Alois, zijt maar niet bang. Hij zal weer over de overname van mijn raam komen zeveren. Daar is hij al lang op aan 't vlassen.

ALOIS : De overname van uw raam? Gaat gij ermee stoppen dan?

BRIGITTE : Binnen een half jaar.

ALOIS : Ochot. Dat is 't eerste da'k daar van hoor. Amai, dat zal uw gat nogal varen.

BRIGITTE : Letterlijk en figuurlijk.

ALOIS : Zeg, maar moet ge die raam dan per se aan die psychopaat overgeven?

BRIGITTE : Iedere keer doet hij een hoger bod. 't Komt er voor mij alleen maar op aan om alles uit de kast te halen wat erin zit.

ALOIS : Ik zou toch maar goed uit mijn doppen zien als ik van u was lieveke, want als zijn geduld opgebrand geraakt dan is die gast niet vies van een plaske bloed op den tapis plain zenne. Ga het anders maar eens vragen aan die afgeschoten Rus